

ת"פ 63140/07 - מדינת ישראל נגד נגosa פילטה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 22-07-63140 מדינת ישראל נ' פילטה(עוצר)

כבוד השופט גיא אבן

לפני:

מדינת ישראל

המאשימה:

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נ ג ד

נגosa פילטה

הנאשם:

עו"ד קורל טובל

בשם המאשימה:

עו"ד עו"ד רחל גספה

בשם הנאשם:

הכרעת דין משלימה וגורר דין

הנני מורה בזה בהסכמה הצדדים על תיקון טעות בהכרעת הדיון, כך שבמקום עבירת התקיפה בה הורשע הנאשם, אני מרשים בעבירות ניסיון תקיפה, לפי סעיפים 379 ו-25 לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). הנאשם הורשע לאחר ניהול הכוחות בעבירות החזקת סכין, איוםים, ניסיון תקיפה והפרת הוראה חוקית.

כתב האישום

1. אישום מס' 1: הנאשם ובג' מסלו נגosa (להלן: המתלוננת) מתגוררים בבניינים סמוכים. ביום 23.7.22 בשעה 23:30 לערך חנתה המתלוננת את מכוניתה בסמוך לביתה. בעת שיצאה מהרכב הגיע הנאשם למקום, אמר לה "מי את?" שלפ' סcin גדולה בעלת זית צהובה אותה נשא על גופו, הניפה לעבר המתלוננת וניסה לדקרו אותה. זו בתגובה הסתירה מאחרוי הדלת האחורי של מכוניתה, ונכנסה לתוך הרכב. הנאשם ניסה לפתח את הדלת, בעוד המתלוננת נאבקה עמו כדי למנוע זאת ממנו. בהמשך ניסה הנאשם לפתח את דלת הנהג, בעוד המתלוננת צורחת וקוראת לעזרה.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

אישום מס' 2: בהמשך לאיורו מושא האישום הראשון נעצר הנואם, וביום 26.7.22 שוחרר ממעצר בתנאים שככלו, בין היתר, מעצר בית מלא ברוחב שלמה המלך -- דירה -- בחיפה, בפיקוח לסירוגין של אחותו, דודתו ואחיהנו, עד יום 31.7.22 שעה 12:00. ביום 26.7.22 בשעה 19:58 התקשר בעלה של הדודה ודיווח כי הנואם יצא בכיוון חוף הים, כדי "לנסות אוויר". בעקבות הדיווח הגיע שוטר למקום מעצר הבית, והנאם לא נמצא במקום.

טייעונים לעונש

2. כפי שפורט בהרבה בהכרעת הדין, הנואם מנע מباءות כוחו להשתתף באופן פעיל בניהול המשפט, לא העמיד פרשת הגנה, ולא אפשר להן לסכם. כמו במהלך ההוכחות, כך גם בפתח ישיבת הטיעונים לעונש פנתה ב"כ הנואם לנואם בבקשתו כי אפשר לה לטעון בשמו ולהביא את נסיבותו האישיות בפני בית המשפט. הנואם סירב. כמו במהלך ההוכחות, בית המשפט פנה לנואם והפציר בו לאפשר לעו"ד גססה לעשות את עבדתה ולסייע בהגנתו של הנואם. לשואו. כמו במהלך ההוכחות, גם לאחר שנשמעו טיעוני המאשימה, פנו ב"כ הנואם ובית המשפט לנואם, בניסיון לשכנעו לאפשר לבאת כוחו להביא טיעונים בשמו, אך הנואם בשלו. בית המשפט הציע לנואם לומר את דבריו בעצמו, אך הוא סירב. אחו של הנואם שנכח באולם הדיונים ביקש אף הוא להעיד לטובתו של הנואם, אך הנואם מנע זאת.

3. ב"כ המאשימה טענה כי המעשים בהם הורשע הנואם מגלים חומרה יתרה: הוא החזק סכין על גפו באופן שהיה זמין לשימוש, קרי, התנהגותו מלמדת על "תכנון מסתומים". הוא בחר את קורבונו באופן ארעי. איורו האלימות המתמשך נחווה על ידי המתלוונת כמופע אימים. הנואם יכול היה להפזיקו ביוזמתו בכל עת, אך המעשים פסקו רק בעקבות הגעתם של אחד השכנים ואחו של הנואם. אך בסיס הסתירות האירוע מבלי שהמתלוונת נפגעה פיזית, כשלולה הייתה אפילו לkapח את חייה. הנואם הורשע אומנם בניסיון תקיפה "סתם", אך "מדובר בתקיפה ברף הכי גבוה של העבירה", כאשר כפצע היה בין הנואם לבין פגעה במatelונת. גם האיים מלמדים על כוונתו של הנואם לתקוף את המתלוונת. האישום השני מצבע על חוסר מORA של הנואם מפני מרות החוק, שכבר ביום בו שוחרר ממעצר הפר את התנאים המגבילים בהם היה נתון, ויצא את כתובות חלופת המעצר. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה ממנה ביקשה ללמידה על מדיניות העונשה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 12-24 חודשים בפועל.

הוגש גילוון רישום פלילי והרשעתו האחורה של הנואם מיום 9.10.18 בשתי עבירות שוד, בגין תלויים נגדו שני מאסרים על-תנאי, האחד למשך 10 חודשים בגין עבירת אלימות מסווג פשע, והאחר בן 5 חודשים בגין עבירת אלימות מסווג עונן, לרבות איזומים (עת/1-עת/2). ב"כ המאשימה לא ביקשה לזקוף לחובתו של הנואם את החלטתו לנצל את ההליך, אך מנגד ברוי כי אין זכאי להקללה הנינתנת למי שמודה במעשהיו וחוסר את זמנם של העדים ובית המשפט. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע כי שני התנאים בני הפעלה, ותמכה טיעוניה בפסקה. משכך עתרה לגזר על הנואם עונש מאסר בפועל בקצחו העיקרי של המתחם, בתוספת הפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שיגזר על הנואם, מאסר על-תנאי, Kens ופיקוח משמעותי למTELונת.

דיל

4. כפי שפורט בהכרעת הדיון, לאחר שמאמציהם של ב"כ הנאשם ובית המשפט לשכנע את הנאשם לאפשר לעורכות דין להגן עליו עליו בתוהו, נאלץ בית המשפט ליטול על עצמו, ככל הניתן, את המשימה של שמירה על זכויותו של הנאשם. כאמור בהכרעת הדיון, "ובכן כי לא היה בכך משומם תחליף לעבודות היסודית של הסגוריות המЛОמודות, אך מוטב מעט מלא כלום". הנאשם נהיל את המשפט כפי שמצו לעשות זאת, ורצונו - כבוזו.

5. מעשו של הנאשם באישום הראשון מגלים מסוכנות רבתה הנשקפת ממנו. "תוֹךְ כָּדֵי שִׁמְעוּת הַעֲדּוֹת נִתְּנָהּ הֵיָּה כָּמֵעַת לְחוֹשֵׁש אֶת חֻווִּית הַפְּחַד - הַמְּתַלוֹנָנָת נָאַבְקָה עַל חַיָּה - פְּשׁוֹטוֹ כִּמְשֻׁמָּעוֹ. אַדְם זֶר אַרְבָּה לְהָ, נִגְשֵׁא לְהָה בְּשַׁעַת לִילָּה כִּשְׂיצָהּ מִמְּכוֹנִיתָה, וְחַלְלָה תָּוקֵף אֹתָה בְּסַכְּנָן. כַּשְׁהַצְּלִיחָה לְהַסְּתָּגֵר בְּתוֹךְ מִכְּנוֹנָתָה נִיסָּה הַנְּאַשֵּׁם פָּעֵם אַחֲרָה פָּעֵם לְפִתְוח אֶת דָּלַת הַרְכָּב, בָּעוֹדוֹ מַחְזִיק בְּסַכְּנָן בַּידָּו הַאֲחֶרֶת, בָּאֲמָצָעָתָה נִיסָּה שׁוֹבֵשׁ וְשׁוֹבֵל לְפָגֹעַ בְּמַתְלוֹנָנָת" (פסקה 8 להכרעת הדיון). צודקת ב"כ המאשימה בטענתה, כי האופן בו החזיק הנאשם את הסכין על גופו מלמד על היערכות מוקדמת. אמנם, אין טענה כי תכנן מבעוד מועד לתקוף את המתלוונת, אך אופן השימוש לרעה בסכין שהביא עמו, מעמיד את ניסיון התקיפה ברף חומרה גבוהה. הנאשם במעשו סיכון את בריאותה של המתלוונת, ואףלו את חייה. תושייהה, זריזותה וחוסנה הנפשי והפייזי, עמדו לה כשהצליחה להימלט לתוכן מכוונתה מתחת לידיו של הנאשם. היא אחזה בכל כוחה בידית הדלת בניסיון - הצליחה למרבה המזל - למנוע ממנה לפתח את הדלת ולדקור אותה בסכין. ונזכיר, הנאשם לא יותר, וניסה פעם אחר פעם לפגוע במתלוונת, שהצליחה לעמוד בפרץ. בהכרעת הדיון מצאתה להסביר את תשומת לבה של המאשימה, כי ראוי היה לשקל ליחסו לנאים עבירה חמורה יותר מכפי שיוחסה לו. להסרת ספק, הנאשם לא עינש אלא בגין העבירות בהן הורשע, ואלו ממליא חמורות עד מאד בנסיבותיה.

ב"כ המאשימה הפניה למספר פסקי דין להמחשת מדיניות הענישה, אך אומר בזהירות כי קשה לגזור מהם גזירה שווה לענייננו. נסיבות האירוע חריגות מאוד. מן העבר האחד, אין מדובר במאי שהורשע בפציעה או ניסיון פצעיה של קורבן העבירה, וממילא זו לא נחללה פיצית כתוצאה מן המעשים. מן העבר האחר, כפי שנקבע בהכרעת הדיון, "המתלוונת העידה כי חשה שחיה בסכנה, וניכר כי זה היה המצב". פוטנציאלי הפגיעה כתוצאה ממעשה של הנאשם מצוי ברף גבוהה מאוד. כמו כן, נקל להניח כי החוויה המפחידה שעבירה קורבן העבירה תלואה באותה במשך שנים רבות.

לנוח המקובל סבורני כי ראוי לראות ברף הענישה המרבי שנקבע על-ידי המחוקק (שילוב העבירות המוחסנות לנאים באישום הראשון), כנקודות מוצא לקביעת חלקו העליון של מתחם העונש. ראו ע"פ 14/21 מדינת ישראל נ' יIRON ביטון (14.2.21, פסקה 8):

לזאת אוסף, כי עונשי מאסר מרבים אינם באים לקבוע ארוך רק את גבולות העלון של סמכות הענישה שבידי בית המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הרואה במרקם החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקין, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים (ראו פסקה 16 לפסק דין בע"פ 18/18 פלוני נ' מדינת ישראל (14.8.2019), והאסמכתאות שם (להלן: עניין פלוני)). בובן מalias הוא, שגדירה כאמור אינה נעשית בדרך של התאמת מתמטית.

מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על ידי המחוקק שאות דברו אנו מקיימים. הקFDAה על זיקה כאמור היא חלק מהבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו: ע"פ 8641/12 סעדי' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 772 (2013)).

. 6. בניסוח באתר עבירות קרובות ככל הניתן, ראו בשינויים המתאימים:

רע"פ 5792/22 גונתן בנימין נ' מדינת ישראל (5.9.22). המבוקש הורשע לאחר הבאת ראיות בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין. הוא חבט במתלוננת במכת אגרוף בראשה, דרך ברגלו על בטנה לאחר שנפללה ארצתה, והמשיך להכותה אף כאשר מספר נשים ניסו להרחקו ממנה. בהמשך ניגש לעבירה וחבט בראשה מספר פעמים באופן שהסביר לה חבלות. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 24-10 חודשים מאסר, וגורר על המבוקש - נעדר הרשותות קודמות - 11 חודשים מאסר בפועל. בית המשפט המחויז קיבל חלקית את ערעור המבוקש, זיכה אותו מגירמת חבלות, והרשיעו בתקיפה "סתם". כפועל יוצא מכך קיצר את עונשו והעמידו על 6 חודשים מאסר לRICTIZI בעבודות שירות. בקשותו של המבוקש לרשות ערעור נדחתה. לעניינו רלוונטיות קביעות הנורמטיביות של בית המשפט העליון, אשר קבע כי העונש שנגזר על המבוקש חורג לכהה במידה ניכרת מן העונש הרואיו לו. "העונש המרבי בעבירה אשר בגין הורשע המבוקש, לאחר שהתקבל ערעורו בחלוקת, הוא עונש של 2 שנים מאסר בפועל. על רקע זה, ובהתאם עובדות המקירה כפי שנקבעו על ידי הוראות קמא - העונש שהושת על המבוקש אינו הולם את מעשיו ממשוא מקל עמו. נסיבות מחמירויות ישן למצביע, ואילו נסיבות מקלות - מעותן עד מאד, אם בכלל. מעשה אלימות שכזה, המותר חותם עמוק על הקורבן והפוגע באופן משמעותי המוגנים שבבסיס האיסור, מחייב עונשה משמעותית. בנסיבות המקירה, התחייב לגזר על המבוקש עונש של מאסר בפועל מתחוו סורג ובריח".

רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (20.11.20). המבוקש הורשע בהתאם להודאות בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה. המבוקש עלה לאוטובוס בעודו משוחח בטלפון בקהל. משביקש ממנו המתلون להנימיך את קולו, אים המבוקש כי "יאנוס" אותו, קיללו ובעט בפלג גופו האמצעי. בהמשך אחז במתلون, דחף אותו אל עבר ספסל אוטובוס ובין היתר חנק אותו והכהו בפנוי. כתוצאה מעשיים אלו נגרמו למתلون דימום ונפיחות בפנוי, חבלות ישות ופצע בחלקת הפנימי של השפה. בית משפט השלום קבע מתחם בין מאסר בפועל שניין לרצותו בעבודות שירות, לבין 10 חודשים מאסר בפועל. בקביעת עונשו בתוך המתחם נשללו עבורי הפלילי המכבד של המבוקש בעבירות אלימות ואיומים, מאסרים קודמים שריצה ומאסרים מותנים שלא הרתייעו. דינו נגזר ל-7 חודשים מאסר ויום אחד בפועל, עליו הופעלו מאסרים מותניים בחופף ובמצטבר, כך שערך הכל נדון ל-12 חודשים מאסר ויום אחד בפועל. ערעור המדינה בבית המשפט המחויז על קולות העונש התקבל. עונש המאסר בפועל הועמד על 15 חודשים, והמאסרים המותניים הופעלו במצטבר, כך שהմבוקש נדון ל-27 חודשים מאסר בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה, תוך שבית המשפט העליון עמד על כך ש"תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגעה קשה בთחושת הביטחון המקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלתי שיחוש לכך או חשש שהוא יפול קורבן לתקיפה ספונטנית אלימה", ועל כך ש"אין להשלים עם התנהלותה כה אלימה במרחב הציבורי. מעשי של המבוקש חמורים הם ויש בהוורת העונשים על כנמם משום העברת מסר המגנה התנהגות אלימה מעין זו, מתוך תקווה שיש בכך כדי לתרום למיגור תופעות אלה ולשמור על ביטחון הציבור".

ת"פ (קריות) 19-11-67931 מדינת ישראל נ' מחאג'נה (21.5.20). הנאשם הורשע בהתאם להודאות בעבירות

איומים, תקיפה, החזקת סכין, הפרעה לשוטר, נהיגה ללא רישיון נהיגה ולא ביטוח, זאת בגין עבירות שהפנה סתםvr כ严厉 עובי או רוח. נקבע מתחם ענישה בין 10-24 חודשים מאסר, והנאשםណון ל-12 חודשים מאסר בפועל ועונשים נלוויים.

7. לנוכח השיקולים עליהם עמדתי, סבורני כי המאשימה עתירה למתחם מקל יתר על המידה, למצער בחילוקו העליון, ואני קובע את מתחם העונש בגין שני האישומים גם יחד, בין 12-30 חודשים מאסר בפועל. אשר לשיקולים שעל בית המשפט לשקל בקביעת המתחם, והיחס בין טיעוני הצדדים, ראו ע"פ 7850/21 איד דסוקי נ' מדינת ישראל (9.6.22, פסקה 12):

סבירני כי علينا לדחות את טענת המערער לפיה שגה בית משפט קמא בקבעו מתחם ענישה שהרף העליון שלו גובה יותר מטווח הענישה שהוסכם במסגרת הסדר הטיעון. בקביעת מתחם הענישה בית המשפט אינו יכול להסכים הצדדים, והוא מוסמן, ואפיו נדרש, לקבוע את מתחם הענישה הראו בהתאם להוראותו של תיקון 113 לחוק העונשין ובהתיחס לנסיבות המקירה לפני (ראו: ע"פ 1548/18 גיא נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (28.11.2018); ע"פ 921/17 זעילה נ' מדינת ישראל, פסקאות 16-17 (28.5.2017)). אם לא כך היה, שיקול דעתו של בית המשפט לדחות הסדרי טיעון אשר נערכם בין הצדדים ישול ממנו מניה וביה - תוצאה בלתי-רצואה ומונוגדת להלכה פטוקה (ראו: ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (4.12.2013) (להלן: ענין פלוני)).

גזרת העונש המתאים לנואם

8. כפי שהיטיבה להבהיר ב"כ המאשימה, עונשו של הנאשם לא יוחמר כתוצאה מהחלטתו לנאל את ההליך, אך בריו כי לא ניתן להקלות הנитנות למי שמודה, מקבל אחריות, מביע חרטה, וחוסך מן העדים, וזאת מן המתלוננת, את הצורך לעמוד על הדוכן ולשחרר את קורותיהם. התנהגותו של הנאשם בבית המשפט כלפי הטעויים אותו, ובهم המותב, ראוייה לכל הפחות לגינוי, וראו פירוט בהכרעת הדין. ועדיין, לא בגין יענש הנאשם בהליך דין, כי אם בשל המעשים בהם הורשע. המאשימה הביאה בפני בית המשפט את הרשותינו הקודמות של הנאשם, ואלו רלוונטיות עד מאד. הנאשם בן 26, ולהובתו שני הליכים מבית המשפט לנעור בעבירות רכוש, הפרעה לשוטר ואיומים, והרשעה משנה 2018 בשתי עבירות שוד, בגיןהណון למאסר בפועל למשך 34 חודשים, ושני מאסרים על-תנאי, האחד למשך 10 חודשים והאחר למשך 5 חודשים. הרשותנו זו, המאסר הממושך שריצה בגיןה, וعونשי המאסר המותנים שנגזרו עליו, לא הינו את הנאשם מלבצע את מעשי העבירה עליהם הוא נותן עתה את הדין. עינינו הראות, את הפרת ההוראה החוקית מושא האישום השני ביצע הנאשם ביום בו שוחרר ממעצר בעקבות האלימות מושא האישום הראשון. משמע, עסקינו במי שאינו סר למרותו של החוק, הוא שב ומזיק לחברה, ומסכן את הציבור. מכאן, עונשו של הנאשם נועדה לא רק להלום את חומרת מעשיו, אלא אף להרתיעו, ולהגן על החברה מפניו. אשר לשאלת תחולת המאסר על-תנאי בגין עבירת אלימות מסווג פשע (אשר יופעל בשל הרשותה בחזקת סכין), מקובלת עלי' טענת המאשימה לפיה בסיסותיו של תיק זה, בו הסcin שימשה את הנאשם לביצוע עבירות אלימות, הרי שעצם החזקתה שלא דין יקרה סיכון מפני התרחשויות מעשה אלימות, משמע, עונה על הגדרת התנאי. ראו, מבין רבים, ע"פ 308/06 מדינת ישראל נ' יונתן

סbn (7, פסקה 15.5.06).

המאשימה עתרה לגזר את עונשו של הנאשם ל-24 חודשים מאסר בפועל, בתוספת הפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שייגזר עליו, משמע, ל-34 חודשים מאסר בפועל. חלקו העליון של המתחם שקבעתי, גבוה מזה לו עתירה המאשימה, אך בהינתן שבית המשפט איננו משים עצמו קטגוררמן הקטגורר, לא מצאת כי זהו המקירה לחזור לחומרה מעמדתה העונשית של המאשימה. אשר למרכיבי העונש האחרים, ברוי כי יש לחייב את הנאשם בפיצויים לטובת נגעתה העבירה. זו לא נגעה פיזית אمنם, אך חזקה כי האירוע המצתית אותו חוויתה כתוצאה ממשיעו של הנאשם, הותיר בה אוטותיו באופן המצדיק לפצחותה, הגם שאין בכך ממשום פיצוי מלא על נזקיה. מנגד, בהינתן תקופת המאסר הממושכת שתציגו על הנאשם, לא ראוי לחיבתו בדין כספי.

9. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 24 חודשים מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת שני מאסרים מותניים, בני 10 חודשים ו-5 חודשים (ת"פ 18-01-59125, גזר דין מיום 10.10.18). אלו יופעלו בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש שנגזר על הנאשם.

סך הכל ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בן 34 חודשים אשר ימנה מיום מעצרו, ובניכוי תקופת המעצר בשלב החקירה, הכל בהתאם לרישומי שב"ס.

ג. 8 חודשים מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסווג פשע.

4 חודשים מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסווג עון, לרבות איומים.

ד. פיצויים בסך 6,000 ₪ אשר ישולם למטלוננת (עדת תביעה מס' 1). הפיצויים ישולם ב-12 תשלוםיים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.3.23 ובכל 10 חודשים שלאחריו. לא ישולם אייזה מהתשלומים במועדו, תעמדו יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מיום

ניתן היום, ב' שבט תשפ"ג, 24 ינואר 2023, במעמד הצדדים.